

Centrale Raad van Beroep

Uitspraak

98/7910 NABW

I. Ontstaan en loop van het geding

Namens appellant heeft mr. H.J. Stehouwer, advocaat te Amersfoort, op bij een aanvullend beroepschrift aangegeven gronden hoger beroep ingesteld tegen een door de president van de Arrondissementsrechtbank te Utrecht op 25 augustus 1998 tussen partijen gewezen uitspraak, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Gedaagde heeft een verweerschrift ingediend.

Het geding is behandeld ter zitting op 6 maart 2001, waar appellant in persoon is verschenen, terwijl gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. E.J.K. Klok, werkzaam bij de gemeente Nieuwegein.

II. Motivering

Appellant is per 1 februari 1996 van Bussum naar Nieuwegein verhuisd. Naar aanleiding van zijn aanvraag om bijstand in verband met de beëindiging van zijn uitkering ingevolge de Werkloosheidswet is hem ingaande 11 maart 1996 een uitkering ingevolge de Algemene bijstandswet (Abw) in de kosten van levensonderhoud toegekend. In juli 1996 heeft hij zich tot de afdeling Volkshuisvesting van de gemeente Nieuwegein gewend om subsidie op grond van de Wet individuele huursubsidie (Wet IHS) aan te vragen, waarbij hem is medegedeeld dat hij slechts vanaf 1 juli 1996 aanspraak kon maken op huursubsidie. Appellant heeft daarop ingaande 1 juli 1996 huursubsidie aangevraagd en verkregen.

Op 15 augustus 1996 heeft appellant een aanvraag ingediend voor bijzondere bijstand in de vorm van een woonkostentoeslag over de periode van 11 maart 1996 tot en met 30 juni 1996. Bij primair besluit van 29 augustus 1996 is deze aanvraag afgewezen. Daartoe is overwogen dat appellant over deze periode recht kon doen gelden op individuele huursubsidie, hetgeen als voorliggende voorziening geldt (art. 17, eerste lid, van de Abw) en voorts dat, nu hij de huursubsidie te laat heeft aangevraagd, sprake is van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan (art. 14, eerste lid, van de Abw).

Bij besluit van 28 februari 1997 zijn de door appellant tegen het primaire besluit ingediende bezwaren ongegrond verklaard.

De president van de rechtbank heeft, voorzover hier van belang, het tegen het besluit van 28 februari 1997 ingestelde beroep ongegrond verklaard. Blijkens de aangevallen uitspraak heeft de president van de rechtbank de primair aan de afwijzing van de onderhavige aanvraag ten grondslag gelegde grond verworpen en de — aan art. 14, eerste lid, van de Abw ontleende — subsidiaire grondslag juist geacht. Daartoe is onder meer overwogen dat van appellant had mogen worden verwacht dat hij zijn aanspraken op huursubsidie binnen de daarvoor krachtens de Wet IHS gestelde termijn geldend zou maken en dat hij door dit na te laten blijk heeft gegeven van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan.

De Raad heeft in hetgeen in hoger beroep naar voren is gebracht geen aanleiding gevonden om tot een andersluidend oordeel dan de rechtbank te komen met betrekking tot de vraag of gedaagde de gevraagde woonkostentoeslag terecht met toepassing van art. 14, eerste lid, van de Abw heeft geweigerd. In verband hiermee overweegt hij het volgende.

De Raad stelt voorop dat het tot de eigen verantwoordelijkheid van de bijstandsgerechtigde voor de bestaansvoorziening behoort om zijn aanspraken op aan de Abw voorliggende voorzieningen, waaronder die op grond van de Wet IHS, tijdig geldend te maken. Het verzuim van appellant om binnen de daarvoor krachtens die wet gestelde termijn huursubsidie aan te vragen moet dan ook worden aangemerkt als een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de bestaansvoorziening. De Raad voegt hieraan toe dat hij appellant niet kan volgen in zijn opvatting dat het op de weg van gedaagde lag om hem erop te wijzen dat hij naast de algemene bijstand mogelijk aanspraak op huursubsidie kon maken. In dit verband merkt de Raad op dat de in art. 18 van de Abw neergelegde plicht van gedaagde om zorg te dragen voor voorlichting en bemiddeling die noodzakelijk zijn bij het inschakelen van een voorliggende voorziening ziet op de situatie dat een concreet verzoek om bijstand wordt gedaan voor kosten welke op grond van een voorliggende voorziening voor vergoeding in aanmerking kunnen komen. Appellant heeft evenwel eerst op 15 augustus 1996, toen de termijn voor het indienen van een aanvraag om huursubsidie voor de hier van belang zijnde periode al was verstreken, om een woonkostentoeslag verzocht. Voor de stelling van appellant dat al eerder een verzoek om toekenning van een woonkostentoeslag is ingediend is in de gedingstukken geen steun te vinden.

Het voorgaande leidt de Raad tot de conclusie dat de aangevallen uitspraak, voorzover aangevochten, voor bevestiging in aanmerking komt.

De Raad ziet ten slotte geen aanleiding om toepassing te geven aan art. 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak voorzover aangevochten.

17 april 2001